

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

20.7.10

פר"ק 1651-08 בנק הפועלים סניף חולון נ' משרדיה שווק ואח'

בפני כב' השופטת דניה קרת-מאיר
 החברה משרדיה שווק ואספקה בע"מ

המבקשים אליעזר זילבר
 אלדד זילבר
 ע"י ב"כ עוה"ד איל פלוס

נגד

1. הבנק/המשיב 1
 2. הכונס/ המשיב 2
 1. בנק הפועלים
 2. עו"ד ש. ובר – כונס הנכסים מטעם בנק הפועלים

עו"ד זיו אימברג, מפרק זמני לחברה

המפרק

כונס הנכסים הרשמי

הכנ"ר

החלטה**1. מהות הבקשה**

הבקשה שבפניי הינה בקשת המבקשים להורות כי זכויות הקניין הרוחני הגלומות בשם משרדיה בשם הדומיין ובאתר האינטרנט אשר פעל תחתיו (להלן: "הקניין הרוחני"), הן בבעלות מוחלט של המבקשת ולא של חברת משרדיה ואספקה בע"מ (להלן: "החברה") אשר היתה בהליכי פירוק זמני בעת הגשת הבקשה.

עוד התבקש בית משפט לקבוע כי סכום של 460,000 ₪ מתוך התמורה אשר שולמה על ידי חברת שרון סחר בע"מ שולם בגין הקניין הרוחני, וכי המבקשים זכאים לקבל סכום זה ולא כונס הנכסים אשר מונה לחברה מטעם בנק הפועלים בע"מ (להלן: "הכונס" ו"הבנק" - בהתאמה).

בבקשה נאמר כי מר אליעזר זילבר (להלן: "אלי") הקים את משרדיה שיווק ואספקה כעסק עצמאי לציד משרדי, בחנות שכונתית בחלון כאשר הפעילות החלה כעוסק מורשה.

לאחר שחרורו מהצבא הצטרף אחיו של אלי אלדד זילבר כשותף לעסק. משהגיעה לארץ בשנת 95 ענקית הציוד מארה"ב אופיס דיפו ביקשו לקוחות העסק כי המבקשים יוציאו קטלוג מוצרים כדוגמת זה של אופיס דיפו.

לאחר בדיקה שנערכה עלה במוחו של אלי רעיון חדשני – הקמת אתר אינטרנט ללקוחות אשר יכול את התמונות והמחירים של המוצרים במקום קטלוג. שם האתר נגזר משמה של החנות ובאוגוסט 98 נרכשה הכתובת www.misradia.co.il ונרשמה על שם המבקשים.

הפריצה הגדולה במכירות האתר החלה בשנים 2000 ו-2001, כאשר לא היו עוד חנויות רבות בשדרת האינטרנט כפי שקיים הדבר כיום. פעילות זה נעשתה תחת העסק המורשה ולא תחת החברה. בשנת 2001 הוגשה על ידי המבקשים בקשה לרישום סימן מסחר משרדיה, אשר רשום עד היום בבעלות המבקשים.

לאורך כל התקופה פעל העסק תחת אותו שם ואותו עוסק מורשה, כאשר החברה טרם הוקמה.

המבקשים תיארו את ההתפתחות העסק, את הפרסום שבוצע על ידם ואת הכתבות בעיתון באשר להישגיו של אלי בעולם האינטרנט.

בין השנים 1996-2005 השקיעו המבקשים סכומי כסף ניכרים בפרסום ובפיתוח טכנולוגי.

רק לאחר 14 שנים של פעילות עיסקית ו-9 שנים של פעילות באינטרנט החלה החברה, שבעלי מניותיה המבקשים, לפעול.

החברה החלה לפעול ב-1.1.06 וחדלה לפעול כשנתיים לאחר מכן.

המבקשים טענו כי החברה שכרה את הזכות להשתמש באתר, בטכנולוגיה, בדומיין ובסימן המסחרי - כנגד תשלום תגמולים של 16,000 ₪ לחודש בנוסף למשכורתם כמנהלים בחברה.

עוד נאמר, כי בשום שלב לא הוצג בפני הבנק כי הקניין הרוחני הוא חלק מרכוש החברה, והבנק אף לא רכש שעבוד על הסימן המסחרי או הדומיין.

המבקשים טענו כי הבנק היה מודע לכך שהחברה משלמת למבקשים תשלום חודשי בגין הקניין הרוחני, שכן הסכומים נמשכו מחשבון הבנק של החברה לחשבון הבנק של השותפים – המבקשים.

במסגרת הבקשה הועלו טענות באשר לשוויי עיסקת המכר אשר נעשתה על ידי כונס הנכסים.

2. תגובת הבנק וכונס הנכסים (המשיבים)

בתגובה נאמר כי בסוף שנת 99' פתחו המבקשים חשבון בסניף חולון של הבנק, אשר במסגרתו ניהלו את העסק בשם משרדיה. העסק תואר על ידי המבקשים בפני הבנק כעסק לשיווק ואספקה של ציוד מסחרי באמצעות אתר האינטרנט משרדיה. בדצמבר 2005 ביקשו המבקשים לפתוח חשבון נוסף באותו סניף על שם החברה שבבעלותם, לאחר שהודיעו לבנק כי בכוונתם להעביר לחברה את מלוא הפעילות של העסק.

המשיבים צירפו תרשומת בין מנהל החברה אלי ונציגי הבנק מנובמבר 2004, לעניין הכוונה להעביר את פעילות העסק לחברה. החברה קיבלה הלוואות ומסגרת אשראי אשר הובטחו, בין השאר, בשעבוד שוטף על פעילות העסק בכללותו, לרבות כספים, נכסים, רכוש וזכויות מכל סוג שיש או שיהיו לחברה.

במהלך שנות הפעילות של החברה, ביקשו המבקשים להגדיל מעת לעת את מסגרת האשראי. בפגישות שנערכו הציג אלי את עיסוק החברה כאתר אינטרנט למכירת מוצרים.

כאשר נדרשה החברה נדרשה להסביר מה העלויות הקבועות של החברה, לא נכללו בעלויות אלה תשלומים לבעלי החברה בגין שימוש בזכויות הקניין הרוחני של משרדיה.

המבקשים לא הציגו בפני הבנק כי אתר האינטרנט או זכויות בקניין הרוחני אינם חלק מרכוש החברה אלא שייכים להם.

בעת השעבוד של רכוש החברה לשם הבטחת חובותיה, לא הוציאו המבקשים את אתר האינטרנט או את זכויות הקניין הרוחני מכלל רכוש החברה ששועבד. אילמלא מצג על פיו מועברת הפעילות לחברה לא היה הבנק מאשר את ההלוואות ואת מסגרות האשראי אשר ניתנו לחברה.

המשיבים התייחסו לרישומים בכרטיסת החברה מהם עולה, לטענתם, כי תשלום דמי הניהול למבקשים נועד להיות חלק משכרם של המבקשים כהשלמה למשכורתם ואין לתשלום זה כל קשר לתשלום בגין זכויות קנייניות.

החברה עצמה השקיעה בפיתוח האתר ובפרסום.

עוד נאמר, כי טענת המבקשים בדבר בעלותם בקניין הרוחני הועלתה בפני הבנק רק לאחר שכונס הנסים קיבל מכתב מאת המבקשים.

בפגישה עם הכונס הביעו המבקשים את רצונם למכור את המלאי שנותר בחברה ואת אתר האינטרנט ללא כל אבחנה ביניהם.

המשיבים אף דחו את טענות המבקשים בדבר מחיר המכירה.

3. דיון והחלטה**א. האם הועברה פעילות העסק לחברה?**

אין מחלוקת, כפי שעולה מתצהירו של אלי, כי בתחילת דרכו פעל אלי בעצמו ולאחר מכן יחד עם אחיו, במסגרת עסק עצמאי החל משנת 91'.

אין גם מחלוקת בדבר עדותו של אלי, על פיה עלה במוחו הרעיון של הקמת אתר אינטרנט ללקוחות, בניית אתר האינטרנט, רכישת הכתובת ופעילות העסק בשנים שקדמו להקמת החברה.

לעסק זה, אשר פעל עד שנת 2005, היה חשבון בבנק בסניף חולון.

כפי שעולה מתצהירו של עופר באריס (להלן: "עופר"), אשר היה במועד הרלוונטי מנהל המחלקה העסקית בסניף הבנק בחולון, הודיעו המבקשים לבנק כבר בשנת 2004 כי ברצונם להעביר את מלוא הפעילות של העסק לחברה. לצורך כך נפתח בבנק חשבון על שם החברה.

אלי עצמו אישר בחקירתו הנגדית כי כבר בשנת 2004 הודיעו המבקשים לבנק שהם שוקלים להעביר את הפעילות של העסק לחברה שהוקמה.

אלי גם אישר כי היה "עסק חיי" ולא הוקם "משהו חדש".

אלי אומנם ניסה במהלך כל חקירתו לטעון כי מה שהועבר לחברה היה מלאי בלבד. אולם, עדות זו לא רק שלא אמינה עלי לגופה, אלא שאין בה כל היגיון עיסקי, לאור עדותו של אלי כי לאחר שהעבירו את הפעילות של העסק לחברה הוא ואחיו המשיכו לעבוד רק במסגרת החברה.

אלי גם אישר כי העברת הפעילות מהעסק לחברה נעשתה בתיאום עם בנק הפועלים (עמ' 25 שורות 8-13, 19-22 עמ' 26 שורות 10-15).

התרשומת מהפגישה שבין אלי לנציגי הבנק מיום 15.11.04 צורפה כנספח א' לתצהיר עופר.

באותה תרשומת נרשם כי העסק של משרדיה הוקם בשנת 91', כי המהפך החל בשנת 96' לאחר שפיתחו אתר באינטרנט, וכי כרגע חושבים המבקשים מבחינה תדמית להפוך לחברה.

במסמך תוארו המערכות המאפשרות את הפעלת האתר, ההזמנות, מספר העובדים, מספר הרכבים והמלאי.

מתרשומת זו עולה במפורש, כפי שאישר גם אלי בחקירה הנגדית, כי הכוונה היתה להעביר את פעילות העסק לחברה וכי כך גם הוצג הדבר בפני הבנק.

ב. שעבוד נכסי החברה

בתצהירו של עופר נאמר כי בעת שיעבוד כל רכוש החברה בשעבוד צף לבנק, לא נאמר דבר על ידי המבקשים באשר להיותם בעלי זכויות בקניין הרוחני של משרדיה או במוניטין של העסק.

עדותו של עופר היתה אמינה עלי והעדפתי אותה באופן מובהק על פני עדותו של אלי. בחקירתו הנגדית שב והעיד עופר כי מה שהוצג בפניו היה שכל פעילות העסק עוברת לחברה "לא הוצג לי משהו אחר, חוץ מזה שכל הפעילות עברה לא היתה שם הפרדה בין רכוש ועסק" (עמ' 50 לפרוטוקול).

בעמ' 58 לפרוטוקול הסביר עופר כי לא שאל אם הדומיין או האתר של משרדיה נשארים בבעלות האישית של המבקשים, שכן זה נראה לו טריוויאלי שהם עוברים לחברה.

יש לציין כי מהימנותה של גרסה זו נתמכת בעובדה כי אלי עצמו לא טען במסגרת תצהירו כי נאמר על ידו בשלב כלשהו לבנק, כי הקניין הרוחני הוא של המבקשים עצמם.

בסעיף 33 לתצהיר נטען על דרך השלילה כי לא הוצג בפני הבנק כל מצג על פיו הקניין הרוחני הוא חלק מרכוש החברה. עוד נאמר כי הבנק היה מודע לתשלום החודשי בגין השימוש, תשלום אליו אתיחס בנפרד.

אמירה כללית זו בדבר ידיעת הבנק, שאין לה למעשה כל בסיס, תומכת באופן ברור בעדותו של עופר כי המצג שהוצג לבנק היה כי פעילות העסק, שמהותה אותה פעילות באינטרנט, תעבור לחברה.

מי שמבקש לפתוח חשבון ע"ש חברה הנושאת את אותו שם כמו שם העסק, בתוספת המילה בע"מ, באותו סניף של הבנק בו התנהל קודם לכן חשבון העסק, נפגש עם נציג הבנק עוד לפני שהוקמה החברה, מתאר את הרצון לפעול במסגרת חברה בע"מ ומאשר בעדותו כי בפועל עברה הפעילות של העסק לחברה ולא התנהל עסק אחר - איננו יכול לומר בתום לב כי הבנק ידע בדרך כלשהי על אותה טענה "כבושה" בדבר היות המבקשים הבעלים בקניין הרוחני של החברה.

מכאן עולה, כי בעת שנערך השעבוד הצף בשנת 2006, לא נאמר על ידי המבקשים דבר שהיה בו כדי להצביע על כך שנכסי החברה ששועבדו לבנק אינם כוללים את אותו קניין הרוחני.

ג. מתן האשראי והתנהלות המבקשים כלפי הבנק ממועד הקמת החברה

מר אלון פנטו מטעם המשיב, העיד כי לאור התנהלות המבקשים מול הבנק היה ברור לבנק כי אתר האינטרנט והמוניטין הם חלק בלתי נפרד מרכוש החברה ואלה שועבדו לבנק במסגרת איגרת החוב.

יתרה מזאת, גם פנטו וגם עופר ציינו באופן חד משמעי, כי אילמלא מצג זה לא היה הבנק מאשר את ההלוואות ואת מסגרת האשראי.

פנטו הסביר בחקירתו הנגדית כי הוא נכנס לתפקיד מנהל סניף חולון בתחילת ינואר 2007. במסגרת כניסתו לתפקיד נפגש עם אלי הן בבנק והן בבית העסק של החברה. חלק מבקשות האשראי של החברה היו נדונות אצלו ועל חלק מהן היה מקבל דיווח מעופר.

פנטו הבהיר, ועדות זו מקובלת עלי לחלוטין, כי במקרה של החברה היה פער בטחונות לא קטן וכי למרות עדותו הקודמת של אלי על פיה היה לחברה מלאי, הרי על פי ניסיון העבר של הבנקים כאשר מפעילים שעבוד צף לא נשאר הרבה מהמלאי. לכן, נסמך לדבריו הבנק על האתר של החברה ועל הפעילות שלה.

פנטו חזר וציין את דבריו של אלי בחקירה הנגדית על פיהם היה האתר לב ליבו של העסק. (עמ' 30 לפרוטוקול).

גם עדותו של פנטו על פיה אין מתמטיקה ברורה באשר להערכת האתר, מקובלים והגיוניים וכך גם דבריו כי נתן משקל יתר לאתר הפעיל מעבר למלאי, אשר היה מורכב מאלפי פריטים שקשה לממש אותם בנפרד. (עמ' 62, 63 לפרוטוקול).

עדות זו של פנטו בעניין הסתמכות פחותה על המלאי נתמכת בעדותו של עופר אשר העיד כאשר פנטו לא נכח באולם.

עופר הסביר כי הוא נתן לחברה אשראי בעיקר על סמך העסק הותיק, כלומר האתר הקיים, שכל פעילות החברה בוצעה דרכו.

"הסתמכתי בעיקר על האתר. ואינו מה קרה שהסתמכנו על מלאי בסופו של דבר נשאר חוב. אם היה מלאי כל כך גדול אז מזמן היה החוב נגמר."

עוד העיד: **"כשעשיתי את השעבוד הכללי הסתמכתי בעיקר על האתר"**. (עמ' 56 לפרוטוקול).

כמו כן, העיד עופר במסגרת תצהירו כי לאחר שנפתח חשבון החברה ביקשה החברה מעת לעת להגדיל את מסגרת האשראי ולקבל הלוואות נוספות. לדבריו, בפגישות שהתנהלו בעניין זה בינו לבין אלי, חזר אלי והציג את עיסוק החברה כאתר אינטרנט למכירת מוצרים וכי האתר הוא למעשה לב ליבו של העסק.

החברה נדרשה להבהיר לבנק מהן העלויות הקבועות. במסגרת עלויות אלה לא נכלל מעולם תשלום דמי ניהול בגין האתר או בזכויות.

עופר צירף לתצהירו את מסמכים ג/1 ו- ג/2 שהם העתקים מכרטיס לקוח של החברה מינואר 2007, ומפרופיל החברה אשר הוכן על ידי החברה לצורך הפגישות עם הבנק. בכרטיס הלקוח תואר עיסוק הלווה, כלומר החברה, כאתר אינטרנט למכירת מוצרים. במסגרת העלויות הקבועות צוינו: ארנונה, דמי שכירות ושליחויות. כאשר נשאל אלי מדוע לא ציין במסגרת העלויות הקבועות של החברה את דמי השימוש למבקשים בגין הקניין הרוחני, היתה תשובתו "שאלו אותי אם המקום בשכירות, אם אני משלם ארנונה אמרתי כן שאלו אותי שאלות אז ענית". (עמ' 28 לפרוטוקול).

הארנונה שצויינה היא בסכום של 2000 ₪ והשליחויות בסכום של כ- 50,000 ₪. סביר להניח כי אם היה אכן מדובר בעלות קבועה של 16,000 ₪ בגין דמי שימוש אשר משולמים על ידי החברה – זה היה המקום לציין אותה. גם במסגרת הפרופיל אשר הוכן על ידי החברה, אין זכר לכך שהעיסוק העיקרי של החברה נעשה למעשה בנכס שהזכויות בו אינן שלה. בניית פעילות החברה נאמר כי החברה שוקדת רבות לפיתוח אתר האינטרנט, הנחשב לאחד המובילים בתחום. אין ספק שכל הפרופיל מתייחס לאותו אתר כלב ליבה של פעילות החברה ולא כנכס קנייני השייך למבקשים.

העולה מכל האמור לעיל הוא, כי יש לקבל כאמינים לחלוטין את דברי עדי הבנק על פיהם הועברה הפעילות של העסק לחברה, כי הוצג בפניהם מצג חד משמעי על פיו מועברת הפעילות לחברה וכי על סמך אותה פעילות ועל בסיס קיומו של האתר ופלטפורמת המסחר באינטרנט - ניתן המימון והאשראי הן עבור ניהול החברה והן עבור פיתוח האתר. להבטחת פרעון התחייבויות החברה ניתן על ידה שעבוד צף על כל נכסיה, כולל אתר האינטרנט וכל הזכויות הקנייניות בו אשר היו, כאמור, כדברי אלי עצמו, את לב ליבה של פעילות החברה.

4. הטענה בדבר קיומו של הסכם שימוש ותשלום דמי ניהול

כתמיכה בטענה בדבר מתן רשות לחברה להשתמש בקניין הרוחני, צירפו המבקשים לתצהירו של אלי כנספח ט' מסמך הנחזה להיות "הסכם דמי ניהול ושירותים", אשר נערך בין המבקשים לבין החברה ביום 25.12.2005. בחקירתו הנגדית אישר אלי כי אותו הסכם נטען לא הוצג מעולם לבנק.

בהסכם נאמר כי לחברה תהיה זכות שימוש בשם המסחרי באתר ובידע בתמורה לתשלום חודשי קבוע של דמי ניהול בסך 16,000 ₪ פלוס מע"מ, כאשר המחיר יעודכן אחת לשנה בהתאם לשער הדולר.

משנשאל אלי בחקירה הנגדית האם אמר לעופר כי יש לו הסכם עם החברה וכי החברה משלמת לו דמי ניהול, העיד כי אמר לו את זה אבל לא במעמד של פגישה שנערכה בתחילת שנת 2007 בה הוצגה פעילות החברה.

אלי אישר כי את ההסכם לא הציג לבנק ותשובתו בעניין זה כי **"עשינו אותו בסמוך להקמת החברה, את ההסכם הזה תייקנו בקלסרים ששכבו אצל רואה החשבון, אבל הוא (עופר – ד.ק.) ידע מזה."** (עמ' 29 לפרוטוקול).

יש לציין כי ההסכם הוצג רק לאחר מינוי כונס הנכסים וגם אז רק לאחר שנשלח המכתב הראשון לכונס במאי 2008, כפי שעולה מתצהירו של כונס הנכסים.

עדותו של אלי כי אמר לבנק בשלב כלשהו כי קיים הסכם ניהול באשר לשימוש בקניין הרוחני על ידי החברה, אינה אמינה עלי וקשה שלא להעלות תהייה באשר למועד היווצרותו של ההסכם.

אינני מקבלת גם את גרסתו על פיה ידע הבנק על קיומו של הסכם לעניין הקניין הרוחני, למרות שהסכם זה הוצג כאמור לראשונה רק לאחר שמונה לחברה כונס נכסים.

טענתו של אלי על פיה ידע עופר על קיומו של הסכם הניהול, מתבססת על כך שעופר ראה שנמשכים כספים מחשבון החברה לחשבון אחים זילבר - הן בהוראות הקבע והן בשיקים וכך גם נטען בסיכומי המבקשים.

מקובלת עלי טענתו של הבנק, כי אין כל ראייה לכך שאותם דמי ניהול ששולמו על ידי החברה נועדו להוות תשלום עבור שימוש באתר על פי אותו הסכם נטען.

רואה החשבון של המבקשים מר **נחום קאופמן** העיד בתצהירו כי הכנסות אשר קיבלה השותפות אחים זילבר נובעות מהסכם דמי ניהול שנחתם בין השותפות לבין החברה בדצמבר 2005.

לבקשה אף צורפה במסגרת נספח ט' כרטסת הנהלת חשבונות של המבקשים אצל החברה.

בכרטסת זו רשומים **"העברה לשותפות זילבר"** במסגרת התשלומים ומנגד קיימות חשבוניות זכות לידם רשום **"דמי ניהול"** תוך ציון חודש.

רו"ח קאופמן אישר במסגרת חקירתו הנגדית כי הרישום בכרטיס נעשה על ידי מנהלת החשבונות לפי החשבוניות. (עמ' 7 לפרוטוקול).

מאוחר יותר חזר ואישר רו"ח קאופמן כי הנהלת החשבונות מסתמכת על חשבוניות המס. (עמ' 9 לפרוטוקול).

בפני רו"ח קאופמן הוצגה חשבונית מש/1 - חשבונית מס' 1 - בה כתוב "דמי ניהול" לחודשים ינואר - מרץ 2006.

בחשבונית זו אין רישום כלשהו בעניין השימוש באתר או תשלום בגין הסכם.

רו"ח קאופמן לא ידע להסביר מדוע למרות שאין זכר להסכם בחשבוניות, הצהיר בתצהירו כי תשלום דמי הניהול מתבסס על הסכם ניהול.

משנשאל מאין הוא יודע כי החשבוניות בגין דמי הניהול קשורות בדרך כלשהי להסכם הנטען, אמר כי הוא יודע זאת "אחרי". (עמ' 8 לפרוטוקול שורה 24).

עוד נאמר על ידו כי הוא הולך ומסתכל כשהוא ראה הכנסה יוצאת דופן והוא יודע על ההסכם מידיעה אישית.

רו"ח קאופמן נשאל "זה משהו שנאמר לך על ידי מנהלי החברה?" תשובתו היתה: "לא, אני באיזשהו שלב ראיתי את ההסכם, אני לא זוכר מתי, שאני מכין את הדוח השנתי אז מביאים לי את כל החומר, אז אני שואל שאלות, אני לא זוכר באיזה שלב, אני מסתכל ורואה" (עמ' 9 לפרוטוקול).

העד נשאל האם הוא קרא את ההסכם באיזשהו שלב ותשובתו היתה "אני לא זוכר, אתמול בטוח קראתי אותו" (עמ' 10 לפרוטוקול).

עדות זו סותרת את עדותו של אלי אשר טען בחקירתו הנגדית כי לפני שערך את ההסכם התייעץ עם רואה החשבון.

אלי נשאל:

"ש. מי ייעץ לך לערוך את ההסכם?"

ת. התייעצתי גם עם רואה חשבון, התייעצתי גם עם רואה חשבון אחר, התייעצתי עם עורך דין.

ש. איזה רואה חשבון?"

ת. גם רואה חשבון קאופמן, גם רואה חשבון.

ש. אתה התייעצת איתו לפני כן?"

ת. כן.

ש. אם לערוך הסכם כזה?"

ת. כן." (עמ' 35-36 לפרוטוקול).

גם עדות זו מחזקת את התהייה באשר לעצם עריכתו של ההסכם או לפחות לגבי מועד עריכתו.

המבקשים אף טענו כי אותם דמי ניהול בסך 16,000 ₪ שולמו להם בנוסף למשכורתם. אולם, במסגרת חקירתו הנגדית העיד אלי כי קבע את דמי הניהול בהסכם לסך של 16,000 ₪ כי **"רציתי שהמשכורת שלי בחברה, תהיה, לא יודע, לא זוכר איך קבעתי, אני לא זוכר"**.

ש. **קשור לשכר שלך?**

ת. **קשור להכנסה שלי, לא לשכר שלי, חלק מהכנסה שלי, כן."**

(עמ' 38 לפרוטוקול).

מקובל עלי גם הניתוח אשר נערך על ידי המשיבים בסעיפים 18 – 20 לסיכומים. סך כל דמי הניהול בסכום של כ- 192,000 ₪ הם בסכום של כ- 8000 ₪ לחודש לכל אחד מהמבקשים.

ממש/10 עולה כי כל אחד מהמבקשים קיבל בחודשים אפריל 2006 וספטמבר 2007 שכר בסכום של כ- 5900 ₪ נטו בלבד.

לעומת זאת, על פי רשימה מרוכזת של עובדים מקבלי משכורת אשר העבירו המבקשים לבנק ב- 11/02 (נספח ד/1 לתצהיר הבנק), המשכורת של כל אחד מהם בעסק היתה גבוהה מהסכומים לעיל בסך של כ- 7500 ₪ נטו.

מנספחים ד/1, ממש/10 ומש/11 עולה כי בשנים 2006 - 2007 במסגרת עסקתם בחברה השתכרו המבקשים לכאורה משכורת הדומה ליתר העובדים. מכאן סבירה המסקנה כי אותם דמי ניהול מהווים למעשה השלמה למשכורת, כך שמשכורתם בחברה תהיה פחות או יותר באותו סדר גודל כמו המשכורת אשר שולמה להם קודם לכן במסגרת העסק.

יתרה מזאת, בנספח ה' לתצהיר הבנק, מכתב רו"ח הנלווה לדוחות כספיים של החברה לשנת 2006, נאמר באופן מפורש **"דמי הניהול בסך 192,000 ₪ שנקבעו בדוח הכספי הם הוצאה שאינה תזרימית ונועדה כולה לסייע בהעברת ההפסד בעסק העצמאי לחברה"**

רואה החשבון חזר בחקירתו הנגדית בעמ' 19 על אותם דברים אשר נאמרו במכתב המלווה.

כאשר נשאל רואה החשבון מה משמעות האמירה "נועדה כולה לסייע בהעברת ההפסד", ענה: "זה גם לציין מצד שני היו להם הפסדים מהעבר אז זה מסייע להם יש להם הפסדים מועברים מהעבר שאני יכול לקזז אותם כנגד הפסדים" (עמ' 19 לפרוטוקול).

העד הבהיר במפורש כי מדובר בהפסדים של העסק העצמאי. בין מטרה זו לבין תשלום דמי ניהול בגין קניין רוחני אין ולא כלום. להסכם עצמו אין זכר לא בדוחות הכספיים ולא באותו הסבר לדמי הניהול. רואה החשבון טען בעדותו כי "לא מצאתי לנכון שאני צריך לציין". בבקשה נטען שהקניין הרוחני שייך למבקשים באופן אישי וכי דמי הניהול אמורים להשתלם להם עבור השימוש באופן חודשי ובאופן אישי. עם זאת, העיד רואה החשבון כי דמי הניהול נועדו על מנת לסייע בקיזוז ההפסדים מהעסק העצמאי - כנגד דמי הניהול שהתקבלו כשותפות האחים זילבר שלא היתה קיימת לפני שהוקמה החברה. על רקע זה יש לקבל כאמינים לחלוטין את דבריו של עופר, כי לא נאמר לו שדמי הניהול מועברים עבור השימוש באתר או על פי ההסכם, וכי כל מה שנאמר לו כי המבקשים מקבלים דמי ניהול. כאשר ראה עופר שעוברים דמי ניהול בחשבון החברה נאמר לו כי המבקשים מעבירים לעצמם דמי ניהול. לדבריו, יש הרבה חברות אותן ראה בבנק שמעבירים דמי ניהול בגדר משיכת דיבידנד או משכורת מוגדלת (עמ' 57 לפרוטוקול).

לאור כל האמור לעיל, אין לראות בטענה בדבר דמי הניהול אשר הועברו במסגרת החשבון, כתמיכה כלשהי בטענה כי סכומים אלה שולמו למבקשים בגין השימוש בזכויות הקניין של משרדית.

ה. עדותו של כונס הנכסים

כונס הנכסים עו"ד ובר העיד בתצהירו כי מונה ככונס נכסים זמני לנכסי החברה ביום 30.4.08.

טענת המבקשים בדבר בעלותם בקניין הרוחני של האתר הועלתה לראשונה רק לאחר קבלת מכתב בא כוחם ביום 12.5.08.

במכתב תשובה של עו"ד ובר נאמר כי מדובר בטענה מפתיעה וחדשה, וכי טענה זו לא עלתה ולו ברמיזה בפגישה שהכונס קיים עם המבקשים ביום 30.4.08.

עוד באותו מכתב, אשר נכתב מיד לאחר המינוי, ציין הכונס הזמני כי בפגישה הביעו המבקשים רצון למכור את אתר האינטרנט והמלאי ללא כל אבחנה. בפגישה מאוחרת יותר הוצגה תוכנית להפעלה מיידית של החברה באמצעות אתר האינטרנט ואלי לא התנגד לתוכנית זו. כאשר התבקשו המבקשים להעביר דיווח ראשוני לכונס, לא נטען על ידם כי האתר והזכויות בו שייכים למבקשים באופן אישי. בחקירתו הנגדית הסביר הכונס כי ברישום אשר ערך ביום 30.4.08 רשם את מה שמצא בשטח ולכן לא התייחס לאתר החברה. עם זאת, היפנה הכונס לאמור בעמ' 6 לאותו מסמך – נספח יב' לתצהירי המשיבים – באותו עמוד נכתב על ידו, כפי שציין בתצהיר, כי המבקשים אמרו שהם מעוניינים למכור את המלאי, העסק ואתר האינטרנט כאשר לא נעשתה כל אבחנה בין דברים אלה. הכונס אף ציין כי אילו היה נאמר על ידי המבקשים כי אתר האינטרנט שייך להם - הרי שהדבר היה מצויין על ידם במסגרת הרישום שנערך לגבי אותה פגישה. עדות זו סבירה והגיונית – המבקשים נפגשו עם הכונס כמנהלי החברה ולא באופן אישי וכל השיחה היתה בעניינה של החברה. במסגרת זו הוצעה ההצעה למכור את העסק במקשה אחת: מלאי, עסק ואתר האינטרנט.

עדות זו, אשר היתה אמינה עלי לחלוטין מעבר להיותה סבירה לגופה, מצביעה גם היא על כך כי טענת הבעלות אשר הועלתה על ידי המבקשים הינה טענה אשר נוצרה בדיעבד.

בהקשר זה יש לציין, כי אין כל מקום לטענות המבקשים באשר למחיר שבו בוצעה המכירה על ידי הכונס. המבקשים לא הביעו כל התנגדות למחיר, לא הגיעו לפגישה אשר נועדה עם הקונה לניהול מו"מ, לא הציגו שמאות נגדית ואף לא שללו את דברי הכונס אשר העיד בתצהירו כי חרף הפרסום בעיתונים הוגשה לו הצעה אחת - כך שלמעשה לא ניתן היה לבצע התמחרות כלשהי.

ו. טענות המבקשים באשר לצורך במסמך בכתב

לטענתם של המבקשים בדבר הצורך במסמך בכתב על מנת להעביר זכויות בקניין הרוחני מהם לחברה אין כל מקום.

מעבר לעובדה כי העלאת טענה זו על ידי מי שהעביר את הקניין הרוחני לחברה בבעלותו, לשם העברת הפעילות בה, הינה טענה בחוסר תום לב הרי שדרישת הכתב היא ראייתית בלבד.

קיומו של מסמך בכתב איננו דרישה קונסטטיטטיבית לעניין קיומה של הזכות בידי מקבל העברה. הכתב דרוש רק לשם הוכחת העברה, אולם לא לעצם יצירת קיומה. ראה [ת"א 2518/00 S.M.R](#) נ' פריימן והאסמכתאות בסעיף 8 לפסק הדין.

במקרה שבפניי, עולה, כאמור, מכל חומר הראיות כי כל זכות קניינית שהיתה למבקשים באתר האינטרנט הועברה לחברה ולכן אין צורך במסמך בכתב.

4. סיכום

התוצאה מכל האמור לעיל היא כי דין הבקשה ל הידחות.

המבקשים יישאו בהוצאות המשיבים, ביחד ולחוד, בסך 10,000 ₪ בתוספת מע"מ שיישא בהפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד למועד התשלום בפועל.

ניתנה היום, ט' אב תש"ע, 20 יולי 2010, בהעדר הצדדים.

דניה קרת מאיר 1651/08-54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה